

49.1946/4

Vocea din Uimă

ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

B.U. Cluj / Central University Library Cluj

CONȚINUTUL:

	Pag.
Încercarea credinței, speranței și iubirei	3
Timpul nostru	4
Credința și încercarea ei	5
Scopul încercării	6
Exemplu pentru noi. — Speranța	7
Iubirea. — Cum se încearcă ea	8
Proba iubirei față de aproapele	9
Predica lui Petru la Rusali	13
Înlăturarea lui Israel din favoarea lui Dumnezeu	14
Blestemul va fi înlăturat	15
A binecuvânta pe Dumnezeu și a blestema pe oameni (Urmare.)	16

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

rii ap. Pavel din Coloseni 3:5—8. De aceea, o astfel de stare arată o slabă dezvoltare spirituală sau scădere pe partea creaturii noi. Toți aceștia ar trebui să-și aducă aminte de cele ce spune apostolul: „Timpul trecut al vieții voastre, ajunge cât ați făcut voia păgânilor”. Iarăș el zice: „Nu înfățișați membrele voastre ca arme de nedreptate, ci înfățișați-vă lui Dumnezeu, ca fiind vii dintre morți, și membrele voastre înfățișați-le lui Dumnezeu ca arme ale dreptății”. I Petru 4:3; Rom. 6:13.

Din acest punct de vedere noi nu ne putem mândri dacă, privind înapoi, ne încredințăm că întrucât ne privește pe noi, ne-a ieșit din gură laudă pentru Dumnezeu și jignire, defăimare, ca-

(Vă urma.)

lomnie, hulă sau ori care din aceste apucături rele, în contra semenilor noștri. Aceasta dovedește că ne aflăm într-o stare nefavorabilă — bolnavi cu spiritul, I Cor. 11:30 și că avem urgentă lipsă de a lua doctorie, precum zice apostolul: „De aceea curățiți aluatul cel vechiu, (răutatea, etc.) ca să fiți frământătură nouă” (neprihănită, curată), sau pâine adevărată, ca reprezentanți ai corpului lui Christos. I Cor. 5:7.

Noi putem ști cu siguranță, că până ce noua creatură n'a câștigat o victorie adevărată asupra cărnei, nu vom câștiga mare răsplată care a fost promisă „celui ce biruește” vezi Apoc. 2:26, 3:12 etc. Dar biruința nu stă în desăvârșirea cărnii, ci în desăvârșirea inimei, voinței, intențiile.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Scrisoare de apreciere.

IUBITE FRATE...

Pacea și binecuvântarea Părintelui fie cu toți cei ce-l iubesc pe El din sinceritate și adevărul său, fie și cu voi cu toți.

Frate iubit, te rog ca pentru viitor să trimiți pe adresele mai jos notate revista „VOCEA DIN URMĂ”, fiind ea pentru cei apăsați și suferinzi o revistă de mângâiere și pe care citindu-o nu am aflat nimic într'ansa, ca: înălțare de sine, egoism, mărire, îngâmfare și alte lucruri rele prin care s'ar semăna ura între frați. Simți-ți-vă fericiți când sunteți biciuiți, căci tot așa făcură și cu părinții voștri...

Vă salutăm cu iubire frățească, ai voștri frați în Christos.

J. R.

Costul unui abonament în țară pe un an este 100 lei

Costul unui abonament în țară pe jum. an — 50 lei

În America pe un an — — — — — 1 Dolar

În Cehoslovacia pe un an — — — — — 30 Coroane

În Jugoslavia pe un an — — — — — 50 Dinari

În Bulgaria pe un an — — — — — 100 Leva.

Atențiune !

Plata abonamentelor, precum și orice corespondență se va trimite pe adresa: **I. BURLACU, Cluj, strada Matia Nr. 1. Etaj. Ușa 1.**

Inercarea credinței, speranței și iubirei.

„. . Și acum rămâne acestea trei: Credința, speranța și iubirea, dar cea mai mare dintre ele este iubirea . . .” — I. Cor. 13: 13!

„Cine nu iubeste n'a cunoscut pe Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu este iubire”, a zis bătrânul apostol Ioan, și când aceste cuvinte le avem din gura unuia dintre cei mai ageri la minte dintre apostolii Domnului nostru Isus Christos, trebuie a pune multă însemnătate pe ele.

Nu fiecare dintre apostoli a putut cuprinde la fel învățăturile și caracterul învățătorului lor, dar putem observa la ap. Ioan, că în inima sa se plantase foarte adânc legea Domnului, adică legea iubirei, pe care dânsul în epistola I-a scrisă către frați, s'a silit să-i dea o lămurire cât mai lesne de înțeles și cât mai cuprinzătoare. Fiecare dintre noi când citim acest articol e bine să citim și epistola sa, pentrucă așa mai ușor să putem a înțelege spiritul învățăturii sale, pe care și noi din zi în zi, trebuie să ne silim a-l însuși.

Ap. Pavel deși a intrat mai târziu în rândul apostolilor, totuși fiind cu mintea mai cuprinzătoare, a putut înțelege repede spiritul legii Domnului, pe care ne-o și explică pe scurt, în cap. 13, din I Corinteni. Textul nostru e bazat deci pe această învățătură, și în cele de mai jos ne vom sili a ne apropia cât mai mult de cugetul său, pentru a deveni și noi cât mai familiari cu spiritul acestei legi, a marelui nostru învățător, despre care dânsul ne-a spus că în timpul din urmă, din inima multora se va răci. (Matei 24:12).

Răcirea, sau abaterea dela această lege a Domnului în biseri-

ca primitivă, istoria, ne-o arată că nu s'a făcut dintr'odată, ci în decurs de câteva secole; totodată, atunci când adversarul a reușit să smulgă această plantă sfântă din inima iraților, nu a neglijat de a semăna în loc *alte doctrine* prin conducătorii bisericii, pe care credincioșii le-au crezut sau mai bine zis, au fost siliți să le creadă, că sunt „lumina mai mare”, prezisă de profeți.

Biserica necercetând, sau neîiindu-i permis a cerceta acele doctrine sub amenințarea blestemelor sau a canoanelor din partea conducătorilor, le-a primit așa, totuși noi cei ce trăim azi în sec. XX-lea, putem observa cât de mare greșeală a făcut frații de atunci — când au înghițit necercetate în lumina scripturilor, doctrinele unor oameni dornici după mărire pământească și îmbogățire, (I Cor. 4:8) — părăsind legile Domnului, așa după cum le vedem arătate în scrierile sf. apostoli.

Înainte de a începe ap. Pavel să scrie cap. 13 din cartea sa către Corinteni, El arătase la frați cum că Dumnezeu în timpul acela și-a format o biserică a sa, nu din pietre și din inimi credincioase, și că în aceasta biserică El a rânduit diferite slujbe, pe care trebuie să le îndeplinească cei ce erau corespunzători acelor oficii, și că regula după care trebuie a se întocmi orice rânduială în biserică Domnului, cum și legătura ce trebuie să țină la olaltă pe toate membrele corpului lui Christos, *trebuie să fie iubirea.*

In continuare, apostolul caută a arăta caracterul adevărat al acestei legi, mărturisindu-le că ori care va fi oficiul sau serviciul unuia dintre „membrele corpului lui Christos”, dacă acel serviciu nu este întemeiat ori clădit pe iubire „nu folosește la nimic”. Textual citim: „Chiar de a-și vorbi în limbi omenеști și îngerеști și nu a-și avea iubire, sunt o aramă sunătoare și un chimval zângănitor. Și chiar de așa avea darul profeției și așa cunoaște toate tainele și toată știința; chiar de așa avea toată credința așa încât să mut și munții și nu așa avea iubire nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și nu așa avea iubire, nu-mi folosește la nimic... Iubirea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, iubirea nu pismuește, iubirea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul”... I Cor. 13:1—8.

Mai departe apostolul spune că toate celelalte daruri ce încă sunt date de Domnul bisericii sale, *va veni odată vremea când se vor sfârși*, (desigur când își va fi avut împlinită misiunea lor), dar că trei dintre aceste daruri care formează și trei principii fundamentale ale bisericii creștine, trebuia să rămână pururea și anume: *Credința, speranța și iubirea*, dintre care iubirea e cea mai mare și mai însemnată cerință Dumnezească, și după care trebuie să râvnească orice copil a lui Dumnezeu. (I Cor. 12:31).

Credem că suntem de acord cu toți cercetătorii sf. Scripturi că

darul minunilor a avut un scop bine determinat în biserica primitivă, pentru că acesta a servit la desfundarea pământului întelenit al inimilor credincioase, (I Cor. 14:22, Ebrei 2:1—4) dar când scopul pentru care a fost rânduite aceste daruri să atins, atunci și trebuința acestor fenomene a luat sfârșit.

Iarăși profeția la care se referă apostolul și despre care încă se spune că va lua sfârșit, este vеstea împărăției lui Christos, care de îndată ce această împărăție va fi stabilită, vеstea ei își va avea sfârșitul.

Timpul nostru.

Apostolul deci în textul nostru caută a înarma pe frați cu cunoștința aceea, că ei să se silească a desvolta darurile cele mai însemnate, ca: credința, speranța și iubirea, pentru că aceste daruri sau principii, vor forma — pentru cei ce le va poseda, — *scutul de apărare împotriva tuturor ispitelor*, pe care „cel rău” va căuta să le întindă înaintea copiilor lui Dumnezeu, *acum la sfârșitul vechului*.

Cu toții știm că Dumnezeu i-a arătat lui Pavel o viziune, prin care dânsul ne spune că a fost ureat până la al treilea cer, (II Cor. 12:24, Galat. 2:2) ceiace după înțelesul cel mai rațional se explică, că lui Pavel i-a arătat Dumnezeu întreg planul său de mântuire, ce se cuprinde în cele trei lumi, adică lumea dinaintea potopului (Ebrei 2:5), lumea rea de azi (Galat. 1:4 II Cor. 4:4) și lumea ce va fi, adică timpul împărăției lui Christos, când pe pământ va locui dreptatea (II Petru 2:13).

Deci ca un vizionar al timpului,

el n'a văzut numai lungimea acestor lumi (vârste) dar deasemenea și caracterul lor și în deosebi caracterul „lunii rele de azi”, despre care el ne spune, că se va încheia cu un foc, ce va distruge orice construcție ce va fi compusă din material aprinsibil (I Cor. 3: 13—15). Nu voim a crede aceia, că aici e vorba de un foc sau construcție literală, pentru că dacă construcția la care se referă apostolul e formată din doctrine sau lucrări spirituale, mai tari sau mai șubrede, atunci și focul ce le va arde sau încerca, trebuie să fie un foc spiritual și nu literal.

Acest eveniment avându-l probabil în mintea sa apostolul, a scris fraților din Efes următoarele: „De accia luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul”. (Efes. 6:13). În versurile premergătoare acestora, Pavel le spune fraților, ca să se silească a îmbrăca toată armătura lui Dumnezeu, pentru a fi gata de luptă, în ziua când Satana își va mobiliza toate oștile lui spirituale contra poporului lui Dumnezeu. Acest război e descris și în Apocalips, 19:19, și noi înțelegem că acesta e timpul când Satanei și tuturor spiritelor rele ce au păcătuit în zilele lui Noe, (Fac. 6:2:5) le va fi îngăduit să ia iarăși contact cu omenirea, spre a se dovedi, dacă sunt sătui de viața streină de Dumnezeu și familia îngerească, și dorește a se îndrepta și ei prin Christos, (Coloseni 1:20) sau că vor merge mai departe contra cu legile lui Dumnezeu, spre definitiva lor prăbușire. Acesta e timpul numit de Sf. Scripturi „judecata ingerilor” (I Cor. 6:3, Iud. 1:6, II Petru 2:4).

Acelaș timp primejdios l-a văzut și Ioan Teologu, pe care ni-l descrie în cuvinte simbolice în cartea Apocalipsului (vezi Apoc. 7:1—3). Deja noi am învățat că vânturile aceste mari sunt puterile spirituale a celui rău, Ier. 23:19—20 căroră când le va fi îngăduit să ia contact cu omenirea, va face mari ravagii, lovind „pământul, marea și arborii”.

Pământul reprezintă societatea omenească organizată, Apoc. 13: 11, marea reprezintă clasele de oameni nemulțumite (Isaia 17: 12—13, 57:20, Apoc. 17:15), iar arborii, reprezintă pe credincioși, (vezi Isaia 61:3), adică pe fiii lui Dumnezeu ce vor fi pe pământ la sfârșitul acestei „lumi”. (O lămurire pe larg despre aceste întâmplări vezi Vol. 7 pag. 134).

Acum deci, când știm precis că noi am ajuns la sfârșitul acestei lumi și deci la *Ziua cea rea* descrisă de apostolul Pavel, trebuie ca cu multă grijă, să ne cercetăm inimile noastre, pentru a vedea dacă suntem echipați cu armătura descrisă mai sus, și întemeiați pe cele trei principii din textul nostru, în puterea și cu ajutorul căruia, să putem rezista tuturor atacurilor celui rău și să rămânem statornici lângă Domnul și legile sale.

Vom cerceta mai jos ce sunt în sine aceste principii și atunci vom vedea cum se încearcă acestea în „focul încercărilor” de azi amintit de Pavel în I Cor. 3:13.

Credința și încercarea ei.

Ce este credința? Ap. Pavel ne spune: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. (Ebrei 11:1). Pentru a vedea cum

se poate încerca credința noastră azi, ne vom folosi de o întâmplare, din care putem lua o vedere clară, despre felul cum încearcă Domnul credința celor ce-l iubesc.

În Luca 8:22—25 citim: „Într-una din zile, Isus s'a suit într-o corabie împreună cu ucenicii lui. El le-a zis: Haidem să trecem dincolo de lac. Și au plecat. Pe când văseau ei, Isus a adormit. Pe lac s'a stărnit un așa vârf de vânt, că se umplea corabia cu apă și erau în primejdie. Au venit la El, l-a deșteptat și i-au zis: Invățătorule, Invățătorule, pierim. Isus s'a sculat a certat vântul și valurile infuriate, care s'au potolit și s'a făcut liniște. Atunci a zis ucenicilor săi: Unde vă este credința? Plini de spaimă și de mirare, ei au zis unii către alții: Cine e acesta, de poruncește chiar și vânturilor și apei, și-l ascultă?..”

Scopul încercării.

Citind întâmplarea de mai sus putem vedea următoarele: Petru și ceilalți apostoli mărturisesc de multe ori, că ei recunosc că Domnul este „Messia” cel așteptat, Christosul, fiul lui Dumnezeu și chiar ca urmare la credința lor, au lăsat case, familii (etc.), și au plecat pentru a însoți pe Domnul în lucrul său. Domnul însă, vedea în mărturisirea lor o făgăduință mult mai mare decât era în realitate în inima lor și de aceea a voit să-i pună la o încercare.

Dacă Domnul nu ar fi procedat în felul descris mai sus, și ar fi pus lui Petru întrebarea: Petre, Eu văd că tu ai ajuns la convingerea că Eu sunt „Messia” cel făgăduit și aceasta o constată prin aceea, că ai fost în stare de a părăsi pe toate cele pământești, pen-

tru plăcerea de a fi în serviciul meu, totuși te rog mărturisește-mi sincer, mai este vre-o îndoială în inima ta despre aceea ce ai mărturisit verbal că Eu sunt Christosul, sau nu?!? Credem sigur că Petru ar fi răspuns cam așa: O, învățătorule, îmi pare rău că pui la îndoială mărturisirea mea, când eu în fapt, nu numai că te recunosc de Christosul lui Dumnezeu, dar sunt gata să-mi pun și viața pentru tine.

Cam în acest fel credem, că ar fi răspuns și ceilalți apostoli dacă Domnul le-ar fi pus întrebarea de mai sus, și de aceea Domnul, pentru a nu face vorbă multă, a voit să le încerce mărturisirea (credința) lor în modul descris mai sus, și anume: În timp ce dânsul s'a culcat, a poruncit mării să se umfle puțin în corabia lor, pentru a vedea ei însăși dacă într-adevăr cred sau nu, că „Domnul mării” este cu ei în corabie. Ce s'a întâmplat însă? Au uitat bieții oameni de mărturisirea făcute verbal, că dânsul e Christosul lui Dumnezeu, și au început să țipe de spaimă și să strige către Domnul: „Invățătorule, Invățătorule scoală că pierim”. Desigur, Domnul care a văzut și știut mai înainte stălbiciunile lor, după ce a dat ordin mării să se liniștească, fără a-i mustra usturător, le pune numai o singură întrebare: „Dar tot nu aveți credință”?

Probabil, la această întrebare, fața lui Petru și a celorlalți, se va fi roșit de rușine, amintindu-și de mărturisirea lor și unul către altul au început a șopti: Cine este acesta de și vântul și marea îl ascultă?!? Noi răspundem la această întrebare: Este Isus fiul lui Dumnezeu Petre și voi ceilalți, căruia ia-ți jurat credință

până la moarte, dar toată întâmplarea nu a fost altceva, decât proba credinței voastre și în momente grele, ca și în zile bune...

Exemplu pentru noi.

Întâmplarea de mai sus e un exemplu bun pentru noi iubiți frați și ea caracterizează foarte bine, starea și întâmplările „zilelor din urmă”.

La fel ca și înaintașii noștri credincioși, și noi am jurat credință Domnului și Învățătorului nostru Isus Christos, pentru că l'am recunoscut a fi singurul salvator și mântuitor al lumii întregi, precum și îndrumătorul și apărătorul nostru în orice încercare ce ne-ar întâmpina pe calea îngustă. Am sosit însă, și noi cu barca credinței noastre „pe marea viroasă”, la „timpul viroșilor”, când vânturile, (puterile spirituale) descrise mai sus, au început să bată cu furie la ușa inimii noastre, pentru a vărsa într'ansa orice murdărie ce e pe suprafața „mării neliniștite” de azi, „și dacă le-ar fi cu puțință” chiar să ne răstoarne barca credinței noastre...

În asemenea împrejurări să ne aducem amintire fraților că nu ne este permis a murmura, sau a striga de frică, ci să ne aducem aminte, că Domnul care e (prezent) în barca noastră (între noi) nu va îngădui ca ispitele și încercările să treacă peste puterile noastre, (I Cor. 10:13) că toate aceste experiențe sunt permise de dănsul pentru lămurirea credinței noastre și că El este în stare să oprească „furtuna” atunci când scopul pentru care a fost rânduit s'a atins.

Dar vai! mulți dintre noi în loc

de a avea acestea în vedere, își însușesc mai curând slăbiciunile apostolilor din corabie, punând la îndoială dacă Domnul mai e cu noi „în barcă”, iar alții, atunci când vine experiența pentru a-le încerca credința, încep a se acuza unul pe altul, „că din cauza ta a venit necazul acesta, pe când celălalt îi răspunde: „ba din cauza ta” și așa încep sfada, până ajung în fața tribunalelor lumesti spre rușinea lor..., (I Cor. 6:1—7) fără a vedea că totul e o încercare, permisă din partea aceluia, ce ne-a promis, „că nici un fir de păr din capul nostru nu va cădea fără de voia Părintelui din cer”. (Mat. 10:30, Luca 21:18).

Speranța.

Ce este speranța? Ap. Pavel ne spune că este „ancora” care leagă vaporul (inimă) noastră, cu pământul făgăduinței, (cerui). (Ebrei 6:17—19). Nu vom detalia aici cum se încearcă speranța noastră, deoarece această explicație s'a făcut deja în No. 5 al acestei reviste la pag. 14—16, unde s'a rătat lămurit cum intenționa Satana să smulgă această ancoră la însuși Domnul nostru și apoi la credincioșii săi, totuși, aci numai pe scurt vom aminti, că ori de câte ori vine Satana la noi și încearcă prin diferitele lui metode, de a smulge „ancora” speranței noastre, pentru ca așa să dea voie liberă corpului nostru să se izbească de toate păcatele și de desertăciunile lumesti, sau să cadă în moleșală și descurajare, atunci trebuie să depunem o luptă îndârjită, contra astorfel de ispite, aducându-ne aminte, „că toate promisiunile Domnului sunt într'ânsul „Da” de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El,

spre slavă lui Dumnezeu”. II Cor. 1:20.

Iubirea.

Ce este iubirea? În cuvinte omeneste, aproape nu-i putem găsi răspunsul la această întrebare, dar pentru a ne apropia de adevărata ei valoare, vom cita răspunsul unui copil de școală, care fiind întrebat de profesorul său tocmai aceasta întrebare, a răspuns că deși nu are cuvinte a o descrie, *„totuș ea se aseamănă mult cu aceea, pe care dacă mama nu o pune, în mâncare, mâncarea nu este bună”*, deci cu sarea. Ne dăm și noi părerea la această întrebare și răspundem că iubirea s’ar putea spune că este: aprecierea fierbinte față de persoana sau obiectul ce place inimii, și în cazul creștinului, *aprecierea fierbinte față de Dumnezeu și în al doilea rând față de aproapele*, fără de care nu poate exista pacea și buna rânduală atât între cei lumestești cât și între fiii lui Dumnezeu.

Cum se încearcă ea.

De interesul nostru este a ști, cum încearcă Tatăl din cer, iubirea noastră față de dânsul și în al doilea rând, față de aproapele nostru. Pentru ambele lămuriri, vom căuta câte un exemplu în Biblie, pentru ca aceia ce vom dovedi să nu fie numai presupuneri ale noastre, dar să privim la fapte.

Cu toții știm că Dumnezeu a intrat într’un legământ cu poporul lui Izrail. Acestuia i-a promis cu jurământ pământul Canaanului. În acest scop l’a ridicat pe acest popor din robia Egiptului, trecându-l în mod miraculos prin Marea Roșie, în urma căror fapte,

poporul Izrail, putea să aibă toată încrederea, că tot ce a zis Dumnezeu, va și face, și deci aveau orice motiv, de a iubi pe Dumnezeu lor. Considerând ei dar grija lui Dumnezeu față de dânsii, când au ajuns la muntele Sinai, au făcut un legământ, de a asculta pe Dumnezeu, în toate zisele sale, ceea ce au voit să dovedească că iubesc pe Dumnezeu și că voesc să-l servească.

Dar Dumnezeu, care nu se mulțumește numai cu cei care promite cineva, — ei El voește ca respectivul să dovedească promisiunea în fapt, — a trecut pe Izrail printr’o aspră încercare și anume: Distanța între Egipt și pământul Canaanului este o cale de vre-o 40 de zile cu piciorul, și totuși Dumnezeu a cauzat ca această distanță să o facă Izrail, în timp de 40 de ani. Care să fi fost cauza de Dumnezeu a învățat în loc pe Izrail într’un timp așa de lung, ba mai trecându-i și prin alte experiențe ca: foame, sete, ș. a.? Răspunsul îl citim în cartea V a lui Moisi, la cap. 8:2: *„Aduți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, pentru ca să te smerescă și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii tale și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncele Lui”*.

Ținând seamă acum, de acest mijloc a lui Dumnezeu, de a proba inima și iubirea poporului Izrail față de dânsul să fim cu mare atenție iubiți frați, ca atunci când inima și carnea noastră ar începe a murmura de oboseala sau lungimea drumului „crucii”, să ne aducem aminte că dacă am fi destui de potriviți pentru patria cerească, Domnul nu ne-ar

mai lăsa să pribegim prin „acest pământ deșert” unde întâlnim la fiecare pas neazuri și greutăți, ei ne-ar lua acasă, (II Cor. 5:6) dar faptul că nu ne ia la dorința noastră, e că *caracterul nostru nu este destul de potrivit pentru acel locaș*, (Marcu 4:26), și de aceea mai avem lipsă de unele experiențe pe acest pământ, pentru a desăvârși caracterul nostru și *pentru a dovedi prin toate acestea, că-l iubim pe Dumnezeu din toată inima și toate puterile noastre*.

Proba iubirii față de aproapele.

Acum am ajuns la punctul cel mai important și tot odată cel mai cerut de legile lui Dumnezeu, pentru a-l vedea în adevărata lui însemnătate, și tot odată de a vedea cum se încearcă acest principiu, în inima noastră. Ap. Ioan ne spune: „Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubeste pe fratele său, pe care îl vede, cum poate să-l iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede (I Ioan 4:20).

În Vol. 6 la pag. 188 citim: „Este o mare nevoie de a desvolta iubirea frățească, îndelunga suferință și răbdarea, pe care Scriptura ni le tot aduce înaintea, și care sunt de lipsă a fi mai mult încercate și probate față de frați, decât față de Tatăl și de Isus Christos”. Da răspundem noi, e foarte adevărat că pe Tatăl și pe Domnul, avem orice motiv de a-i iubi, pentru că nu numai că de când I-am cunoscut se îngrijește de lipsurile noastre și ne apără de cel rău, dar încă pe când nu I-am cunoscut noi, EI ne-a iubit și a pregătit răscumpărarea noastră; dar privind la frați, unul

are o slăbiciune, altul alta și cum aceste slăbiciuni a lor, *voite sau nevoite*, lovese de multe ori în „drăguțul nostru de Adam”, suntem dispuși sau îndemnați de gustul firei noastre decăzute, să-i urâm pe aceștia, sau să le împutinăm iubirea.

Pentru a preîntâmpina aceasta dispoziție „a cărnei” și pentru a ne da seama că *de multe ori greșala unui frate e permisă de Domnul, tocmai pentru a proba iubirea noastră față de dânsul*, mai jos vom aduce un exemplu care dela sine este grăitor.

Tatăl cere se i-a ales fiului său ca ucenici 12 oameni. Nu discutăm calitățile lor joase, sau faptul „că erau oameni fără carte, și din lumea de jos, (Fapt. 4:13) ei ne oprim asupra unei întrebări: Nu a știut Tatăl cere se că Iuda nu este potrivit pentru apostolia fiului său; deoarece inima acestuia era atât de lacomă după bani, încât această lăcomie l-a îndemnat să pună la o parte bani din mica casă a apostolilor???? (Ioan 12:6).

Da răspundem noi, Dumnezeu a cunoscut foarte bine năravurile lui rele, dar în planul lui și Iuda a servit un scop și anume: Când Domnul Isus a început lucrarea sa, a scotit de lipsă, a face o declarație în fața poporului, asupra felului cum trebuie înțeleasă și respectată legea lui Dumnezeu, și ce deosebire este între felul cum a poruncit Dumnezeu prin Moisi respectarea acestei legi, și între felul cum ordonă Dumnezeu printre dânsul și anume:

„Ați auzit că s'a zis: (prin Moisi) Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrășmașul tău, dar Eu vă spun: Iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă

blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.... și „Ați auzit că s'a zis: Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui rău, etc..... (Matei 5:38—38, 43—44).

Ei bine, teoretic e ușor să spui asemenea cuvinte, dar oricine care vrea să se dovedească de fiu a lui Dumnezeu, trebuie și să le practice, căci numai așa va putea copia într'adevăr, caracterul Tatălui din cer (Matei 6:45). In acest scop deci, Dumnezeu a pregătit pentru fiul său mijlocul de a dovedi dacă legea predicată de dânsul, e în stare a o îndeplini cu fapta, permițând ca între cei 12 ucenici ai fiului său, să fie și unul hoț (Ioan 12:6).

Putem crede că Domnul, în decursul celor trei ani și jumătate a văzut și a știut bine slăbiciunea aceasta a lui Iuda, dar înțelegând că acesta e mijlocul Tatălui său de a-i proba iubirea sa față de aproapele, a primit cu mulțumită această alegere și s'a silit în viața sa de a păstra și față de acest nevrednic aceias iubire ca și față de ceilalți, lăsând rezultatul și răsplata în mâna Tatălui său. (A crede altcum, ar însemna să punem la îndoială înțelepciunea Tatălui ceresc în alegerea ucenicilor fiului său).

Putem crede și aceia, că Domnul, prin sfaturile sale înțelepte i-a atras atențiunea la calea lui egoistă, (Matei 5:29—30, 6:19—21), dar dacă acesta nu 'a îndreptat, a fost lăsat să-și continue drumul său și scripturile ne spun, că Domnul pentru supunerea, ascultarea și umilința sa sub mâna maestrului Divin, a primit drept răsplată gloria cerească, (Filipeni

2:9—11) iar acelaș judecător a hotărât și soarta definitivă a ticălosului de Iuda (Matei 27:5, Fapt. 1:18).

In Vol. 6 la pag. 189 citim: „Iubiți pe dușmanii voștri, și faceți bine celor ce vă urăsc și vă prigonesc, — este porunca Domnului nostru. Până ce nu vom fi atins acest grad de iubire — iubirea până și a dușmanilor noștri — nu vom putea ajunge la *semmul de biruitor*, pe care Domnul l-a pus înaintea urmașilor săi. *Nu mai atunci, când vom ajunge a ceaștă culme, vom fi noi chipuri ale fiului iubit a lui Dumnezeu*”.

„*Ispita se va apropia de noi spre a ne sugera ca să nu îngăduim ca iubirea să acopere „prea” mare mulțime de greșeli ale fraților. Alte sugestii ne vor veni, ca să nu ne lăsăm provocați de aceia pe care odată am învățat a-i iubi și aprecia și cu a căror slăbiciuni am învățat să fim simpatici. Vom fi împresurați de sugestii cu privire la dușmanii noștri, — după ce ne-am obicinuit a-i iubi — ni se va sugera că sunt unele cazuri excepționale, când iubirea noastră față de dânsii trebuie să aibă margine. (Cât de exact se împlinește acestea azi. N. R.). Fericii vom fi noi dacă în aceste ispите, vom rămâne statornici, stărnind a sta lângă semn și a rămâne lângă porunca Domnului nostru*”.

Din cele dovedite până aci, putem vedea clar atât lărgimea legii iubirei, cât și felul sau procedura lui Dumnezeu de a cerca a ceaștă lege în inima noastră, și acum să trecem la fapte.

In „Maui” din 16 Martie unde se dă explicare la versul din I Ioan 3:14, 16, citim: „*Una din cele mai crucială și mare probare a-*

cestor „frați” și una sub care probabil cei mai mulți, dintre cei treziți și înarmați vor cădea, va fi, — iubirea pentru frați. Cu adevărat mulți vor cădea la acest punct și vor fi deci socotiți nevrednici de o bogată intrare în împărăție, din aceasta cauză. Dacă care-va în mod deosebit ar fi slab și aplecat spre cădere, soldatul adevărat a-l crucii, nu-l va disprețui, nu-l va înfrunța, chiar precum fratele mai bătrân, Căpitanul nostru, n’ar face-o. Din contră, el va fi mai veghetor și mai pregătit spre ajutorul celor mai slabi, chiar dacă el se bucură în societatea celor tari”.

E adevărat că se întâmplă uneori unele slăbiciuni printre frați. E datoria celor ce observă slăbiciunea să-i atragă atenția celui greșit, pentru îndreptarea faptei lui. Aceasta învățătura se vede clar în „Mana” din 12 Ian., 8 Iunie și Matei 18:15—17.

În caz că respectivul și-a recunoscut greșala și dovedește căință de inimă pentru greșala sau păcatul său, trebuie iertat din toată inima, (Matei 18:34—35, Luca 17:4) pentru că iubirea nu pune în socoteală răul (I Cor. 13:5). Dacă însă respectivul nu dovedește părere de rău pentru păcatul său, despre care i-am atras atenția conform scripturei de mai sus atunci, sunt în drept a ne despărți de dânsul, ori cine ar fi el (I Cor. 5:11). La fel trebuie procedat cu cei ce deși nu fac păcate grosolane, totuși se împotrivesc cuvintelor sănătoase ale Domnului nostru Isus Christos (din Matei 5:44—48) și la învățătura care duce la temere de Dumnezeu (din Galateni 5:22—23 și I Petru 1:5—11). Vezi I Timotei 6:3—6.

A ne desasocia de unul ca ace-

sta, nu înseamnă a-l batjocori, a-l disprețui sau al vorbi de rău, pentru că vorbirea de rău sau hula, este egală cu omorul sau uciderea, (vezi Mana 7 Ian. și 14 Iulie) din contră, ori de câte ori ni se dă ocaziunea, să ne silim a îndrepta pe unul ca acesta cu spiritul blândității (II Timotei 2:25—26). Altă judecată sau condamnare nu ne este permis a-i face, iar dacă trecem peste această regulă, atunci ne facem vinovați de călcarea poruncei Domnului care ne zice: „Nu judecați ca să nu fiți judecați, căci cu judecata cu care judecați veți fi judecați și cu măsura cu care măsurați vi se va măsura (Matei 7:1—2, Iac. 4:11—12).

Fr. Rusel explicând aceste versuri în Vol. 6 ne spune că: „din două motive noi nu suntem îndreptățiți a ne judeca unul pe altul și anume: 1) nu putem cunoaște și aprecia pe deplin legea desăvârșită iubirii prin balanța căreia să cântărim orice faptă, și 2) noi nu putem cunoaște inima și împrejurările ce au determinat pe cineva să cadă în păcat”.

Silința noastră deci s’o îndreptăm tot mai mult într’acolo, de a cultiva acest fruct a spiritului sfânt — iubirea — chiar față de cel ce ne vatămă, pentru că numai așa vom dovedi că suntem cu adevărat copii a lui Dumnezeu, *conduși de o lege nouă*, a cărei sediu nu este pe pământ, ci în cer. (Matei 5:48) și pe care omul firese nu o poate înțelege.

Ce mare greșală a comis conducătorii creștinătății când au predicat poporului că iubirea lui Christos are margini, sau că ea se poate aplica numai celor de un neam și o limbă, pe când pe ceilalți care nu simte la fel tre-

buc omorâți!!!

Aceasta a condus la greșala cea mare ce se poate vedea azi pretutindenea în lumea creștină, când unul pândește pe celălalt să se omoare, fiecare îndreptându-și poruirea și pofta sa egoistă și plină de ură, sub motivul, „că așa e voia lui Dumnezeu să urâm pe dușmani”.

Am voi să ne dovedească cineva, unde a lăsat întemeetorul religiei creștine vre-un îndemn în felul acesta, ca legea să o aplicăm numai între cei de o părere cu noi, iar pe ceilalți să-i urâm?!!

Dar... cerem iertare dacă vătămăm pe cineva și ne întrebăm cu mirare — cum de în păcatul creștinătății — de a aplica legea Domnului, (legea iubirei) cu excepție (numai la unii) — *a căzut și unii dintre acei ce pretind că au cunoștința desăvârșită despre voia Domnului, dar care în greșala aceasta atât sau cufundat, încât atât prin scrierile cât și prin vorbirile lor, susțin morțiș la aceia că „trebuie a urî pe vrășmași” iar vrășmașii la care se referă nu sunt alții decât unii dintre conșoții lor de credință, dar care nu aprobă unele apucături a lor, sau nu se poate uni cu unele păreri a acestora????!!!*

Ne doare că trebuie să amintim cazul acesta, dar o facem spre avertizare tuturor ca să se știe că legea iubirei lui Christos, — care și-a dat viața pentru buni și pentru răi ca pe toți să-i poată scoate la timp din mâna lui Satan, — trebuie să fie respectată și executată de toți cei ce aspirează de a fi tovarăși cu dânsul în împărăția sa, pe când altcum orice abatere dela aceasta, vom atrage asupra noastră lepădarea de a mai fi conșoți ai săi, în binecuvântata sa

împărăție; plus că curând sau mai târziu ne vom întovărăși ccmplect la spiritul lumii, cufundându-ne tot mai mult în întunericul ei, deși în aparență inima ne amăgește, că progresăm în lumină, uitând pentru un moment învățătura ap. Ioan, că „cel ce urăște pe fratele său este în întuneric” I Ioan 2:11.

Este o mare greșală de a îndreptăți pornirile firii noastre decăzute, cu unele texte de prin vechiul testament, care în aparență învață de a urî pe vrășmașii noștri, până când porunca învățătorului nostru sună: „Dar eu vă zic vouă iubiți pe vrășmașii voștri binecuvântați pe cei ce vă vatămă, și rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc”...

Privind chestiunea aceasta din punct de vedere Biblic, putem vedea că toată lumea e vrășmașă lui Dumnezeu prin faptele ei rele, (Rom. 3:10) și atunci de nu am cunoaște porunca Domnului — ar trebui ca în fiecare om să vedem un vrășmas, dar să stăm puțin și să ne judecăm; Cu cât suntem noi mai buni ca lumea din punct de vedere al faptelor noastre??... Răspundem că cu nimic, deși silița noastră trebuie depusă a face numai ce este bine.

Atunci care e deosebirea între noi și lume, de ea e încă socotită vrășmașe cu Dumnezeu, iar noi ne putem numi copii ai lui Dumnezeu?! Răspunsul nostru e că peste noi s'a revărsat mai „înainte de timp” mila și harul lui Dumnezeu, (Romani 9:15, 18), care ne-a deschis ochii minții ca să-l putem vedea (Ef. 1:18) și inima ca să-l putem crede, (Fapt. 16:14) și de aceia fiind noi miluiți înainte de timp, trebuie a ne schimba mersul vieții după legile cerului

și cu orice ocaziune de a fi martorii iubirii lui Dumnezeu, dar a ne îngâmba acum cu hărul lui Dumnezeu și a crede că noi suntem ceva, sau a începe să ne uităm pieziș la semenii noștri, dovedește o stare rea a inimii noastre și o nearmonie cu legea Domnului, arătată mai sus. (Rom. 12:3; Gal. 6:3).

Ne oprim aci și credem că un cuvânt al Domnului cumpănește mai mult o mie al omului și de aceea vă îndemnăm frați și surori de a cumpăni bine cu mintea voastră învățăturile acestea, pen-

tru a vedea dacă încercările prin care am trecut și trecem a scos din inima noastră aceste trei principii fundamentali ai caracterului creștin, adică: Credința, speranța și iubirea, și dacă observăm că acestea s'au mișcat sau micșorat să ne silim de a le complota dela izvorul sfânt, iar dacă „focul încercării” nu ne-a ars această construcție, să dăm laudă Domnului și să fim pregătiți de a învinge și alte greutăți în viitor, deoarece „calea îngustă încă nu s'a terminat” (vezi Mana 4 Iunie).

Predica lui Petru la Rusali.

„...Ori cine va chema numele Domnului va fi mântuit...” — Fapte 2:21-39.

Apostolii, în armonie cu instrucția lui Isus au așteptat la Ierusalim până la ziua Rusalilor, ori ziua cincizecimei, ce se numește și ziua bucuriei, care a fost de lipsă pentru împuternicirea lor în marele lucru de misiune ca reprezentanți a lui Isus. Aceasta s'a întâmplat în ziua a cincizecea după învierea lui Isus, în armonie cu umbra ori chipul din Leviticul 23:15—21.

Apostolii au primit conceperea Spiritului sfânt și puterea de a face minuni, precum și alte manifestații pe din afară, ca vorbirea în limbi (etc.), prin care au fost în stare a comunica cu toți eredințioșii din ziua lor. Aceste „deosebite daruri” e învederat că au fost date de Dumnezeu cu voința de a ajuta și a stabili Biserica și a arăta că Apostolii sunt reprezentanții lui Dumnezeu. Aceștia au fost numai unsprezece

în număr, până la timpul când Domnul a primit și pe Pavel ca pe un apostol, nu ca din cei mai mici, ci ca pe unul de căpetenie. (2 Corinteni 12:11). Și astfel noi și astăzi îi avem pe acei Apostoli cu noi, cât și învățăturile lor.

Deși mai târziu unii din episcopii Bisericii au prefins a fi și ei Apostoli, dar ei nici odată nu au avut vre-o autoritate Scripturală de a exprima minunatele daruri ori a împlini minuni ca Apostolii: de aceea Domnul îi arată că sunt Apostoli mincinoși (Apocalips 2:2). După moartea Apostolilor acele daruri au încetat, fiind terminată misiunea lor (I Cor. 13:8), deoarece ele au fost încredințate și apostoli pentru a edifica pe cei eredințioși în timpul acela, când Scriptura nu era scrisă complet. De aceea darurile de vindecare, de a face minuni și a vorbi în limbi era necesare numai

în acel timp. Ele deci au încetat acolo, și din toate a rămas credința, speranța și iubirea, cât și fructele Spiritului. (1 Corinteni 13:13; Galateni 5:22—26).

Cei unsprezece au început exercitarea darurilor și vorbirea în limbi, când s'a adunat mulțimea de Iudei la Ierusalim ca să se închine, nu numai locuitorii din Ierusalim și Palestina, ci mii de Iudei și Elini, națiuni din toate părțile lumii. Această strângere la Ierusalim era după credință dată din Lege de a se închina lui Dumnezeu. Apostolii după îmbrăcăminte lor erau recunoscuți ca Galilieni, dar a fost o mare uimire când au început a vorbi în alte felurite limbi naționale. La început mulți au cugetat că ei sunt amețiți de vin, și de aceea vorbesc vorbe fără rost. Dar văzând mulțimea că nu e glumă, ei de fapt fiecare își aude limba sa, probabil că s'au împărțit în grupuri adunându-se fiecare la locul unde auzia limba sa vorbindu-se de câte un Apostol. Vorbirea aceea în limbi, nu numai că le-a atras atenția că Apostolii sunt trimișii lui Dumnezeu, ci deasemenea li s'au descoperit că puterea lui Dumnezeu lucrează în acești oameni.

Lucrul cel mai principal a lor a fost de a predica pe Isus cel răstignit, înviat și înălțat, care acum a revărsat această minunată putere asupra urmașilor săi. Această predică i-a dus la profeția lui David care a prezis învierea lui Mesia: „Tu nu vei lăsa sufletul meu în mormânt” (Psalm 16:10; Fap. 2:27). Apostolul a arătat că aceasta s'a împlinit cu Isus, pe care Dumnezeu l-a ridicat din morți, și nici odată nu s'au împlinit cu David profetul, care din

contră era mort în mormânt, așteptând învierea. David ca un profet a prezis numai, despre învierea lui Isus.

Cu mai multe deslușiri și amănunte ei au înaintat cu predica despre dreptatea lui Isus, iscusința și frumusețea învățătorei lui, și cât de nelegiuiți au fost acei cari l'au urât și crucificat fără cuvânt, arătând cum întreaga națiune Iudeică a devenit vinovată înaintea lui Dumnezeu, fiind că ei ca un popor au fost legați prin legământul Legii, dar faptele lor au adus vină și condamnare asupra întregului popor. Trei mii au crezut deodată, pentru că Petru așa clar le-au predicat încât ei au fost săgetați la inimă. Ei au cunoscut cum că Isus într'adevăr a fost Fiul lui Dumnezeu și că aceasta a fost o mare crimă din partea lor că au crucificat chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Cu frică și cu cutremur au strigat: „Dar acum ce să facem”? Răspunsul a fost: „Pocăiți-vă” — și Dumnezeu e milos și vă va erta. Mai departe li s'a spus cum că poporul și mai marii lor au făcut aceasta prin neștiință, dar Dumnezeu e îndurător și dacă ei vor recunoaște păcatele lor, îi va erta. Aceștia trei mii au recunoscut și și-au consacrat viața lor lui Dumnezeu devenind urmașii lui Isus.

Înlăturarea lui Israel din favoarea lui Dzeu.

Biblia ne declară că poporul Israel după ce au respins pe Mesia, a fost curmat din favoarea lui Dumnezeu. Dar cu toate acestea, timpul a sosit ca ei să fie readuși iară în favoarea lui Dumnezeu. Ochii lor au fost acoperiți mai mult de optsprezece sute ani,

după cum și ochii lumii astăzi sunt acoperiți de a nu vedea de ce astăzi să întâmplă așa feroase lucruri pe pământ (2 Corinteni 4:4; Isaia 60:2; Isaia 34; Isaia 28:21). Numai cei ce au ochii deschiși pot vedea și înțelege de ce lucrurile au mers și merg încă, în așa mod ascunse dela fața necredincioșilor.

Dar laudă fie lui Dumnezeu, că El ne-a asigurat că toți ochii orbilor vor fi deschiși și urechile surzilor vor auzi (Isaia 35:5). Mai întâi Iudeii, apoi națiunile, prin urmare toți vor veni la o deplină cunoștință despre grația lui Dumnezeu (1 Timotei 2:3—6), și astfel după ce prin Christos vor veni la o deplină cunoștință, le va fi ușor să primească ocazia de mântuire ori s'o respingă. Cei ce se vor împotrivi și atunci legilor lui Dumnezeu se vor împotrivi cu adevărat nelegiuți, pe când oamenii lummești de acum nu sunt socotiți nelegiuți în adevăratul înțeles al cuvântului, fiindcă toate nedreptățile lor sunt bazate pe ignoranță și superstiție. Dar după ce vor fi aduși la lumină, vor fi judecați spre viață eternă, dacă vor fi ascultători de Domnul, iar dacă vor fi împotriviți și vor păcătui cu voia atunci vor merge în a doua moarte. — Psalm 9:17; Ebrei 10:26—29; Apocalips 20:14.

În privința Iudeilor e scris: „Și vor căuta spre cel care l'au străpuns și vor plânge după el, după cum plânge cineva după fiul său cel întâi născut. Și vor boci amar pentru dânsul, după cum se bocește cineva după întâiul său născut... Dar peste casa lui David și locuitorii Ierusalimului voi revărsa spiritul harului și a rugii (Zaharia 12:11, 10). Dar favoarea lui Dumnezeu nu se va reîntoarce

până când Israel Spiritual nu va fi întreg. Noi credem că suntem deja în zorile unei dispensații nouă, și clasa Bisericii în scurt va fi adunată complect și glorificată pe veci cu Mântuitorul ei în Împărăție. Și apoi după aceea mila lui Dumnezeu va începe a lucra asupra Iudeilor iarăși, după cum Apostolul Pavel ne spune în Romani 11:22—32.

Blestemul va fi înlăturat.

Altă temă de deosebită importanță învățăm din această lecție, că iadul în care Isus a mers nu a fost un iad cu foc, ci groapa rece, și că Dumnezeu nu a sculat pe Isus dintr'un iad înfocat, ci dintre morți, din mormântul de piatră. Noi trebuie să ne amintim că tot acel cuvânt — IAD, SHEOL, HADES, INFERN — e aplicat oricui întrebuintat la întreaga omenire în sfânta Scriptură. Toți cei buni și răi, tineri și bătrâni, bărbați și femei din toate națiunile să due în iadul Biblic-mormânt, și după cum Scriptura ne arată ei dorm în mormânt-groapă până în dimineața învierii, când toți morții vor fi deșteptați, fiecare „în rânduiala sa”, (1 Corinteni 15:23; Ecl. 9:10), dar nu toți dintr'o dată.

Biblia ne arată că noi trăim încă în timpul nopții, în care Satan e „Printul lumii acesteia” când moartea și păcatul domnesc încă. Însă noi aflăm o iconă zugrăvită în sfânta Scriptură cu o vârstă nouă, în care glorioasa Împărăție a lui Mesia va fi stabilită și va aduce binecuvântare și vindecare pentru tot sufletul ostenit, încât întreaga omenire se va bucura (Isaia 35:10). Păcatul, blăstămul și moartea vor fi înlăturate și binecuvântările lui Dum-

nezeu prin Impărăția lui Mesia vor fi întinse la fiecare membru din neamul omenesc, dând tuturor ocazie pentru viață vecinică. Acea ocazie nu va fi tot aceea ocazie care acuma e dăruită Bisericii, adică o ocazie pentru onoare și nemurire pe planul ori treapta spirituală după cum Biserica are a fi, ci numai o ocazie de a se putea întoarce la perfecția omenească și o deplină restatornicire la toate binecuvântările pe cari Adam le-a pierdut în Eden, dar pe care le-am dobândit la Calvar pe cruce, prin sângele lui Isus.

Cât de frumos sună acest vers. „Și va fi că tot cel ce va chema numele Domnului să va mântui”. (Fapte 2:21). Moartea lui Isus e o garanție că toți cari din sinceri-

tate vor chema numele Domnului se vor mântui dela păcat și moarte. Garantează că toți vor fi aduși la condițiunile unde vor putea înțelege pe deplin de a dori după binecuvântare. Nici păgânii și nici majoritatea creștinilor din țările civilizate și nici Iudeii nu au urechi de auzit această veste din timpul prezent. Totuși numai foarte puțini din fiecare nație au primit această veste de bucurie și binecuvântările de a fi conduși de Spiritul sfânt în tot adevărul. Și prin aprecierea acestei cunoștințe, devenind în relație cu Dumnezeu, fiind mântuiți, vor avea parte la învierea dintâi cu Mântuitorul și Regele Lor Mesia. — Apocalips 20:4—6.

Z. 5831.

A binecuvânta pe Dumnezeu și a blestema pe oameni.

„... Dar limba nimeni dintre oameni nu o poate împlânzi; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte; cu dânsa binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl și cu dânsa blestemăm pe oameni, cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu; din aceeași gură iese binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa frații mei...” Iacob 3: 8-10.

Urmare

De aceea când gura noastră exprimă laudă din inimă față de Dumnezeu, care ne-a binecuvântat, care ne-a ridicat picioarele noastre din groapa îngrozitoare și din tina murdară, și ne-a pus pe Stânca Isus Christos, și a pus în gura noastră un cântec nou „Lauda Dumnezeului nostru”, dă înțelesul că în acest timp stăpânește mintea cea nouă, că inima cea nouă izbucnește în corpul muritor, și iese prin buze spre binecuvântarea și edificarea, întărirea și încurajarea celor ce aud.

Astfel fântâna din inima noastră dă apă dulce, care aduce

viață, binecuvântare, răcorire. Dar când limba noastră vorbește rău de cineva, fie adevărat sau nu, aceasta arată, că mintea cea nouă, cel puțin pentru un timp e stăpânită de cea veche; arată că acum o altă fântână operează și folosește limba și gura, pentru a exprima cuvinte de răutate, ură, invidie, sfadă, reproșuri, sau hulă de ori și care fel, blestemând și înjurând pe alții, în măsura mare sau mai mică.

Aceasta dovedește că carnea nu este reținută, — ținută moartă — înmormântată, conform îndrumă-

(Continuare la pag. 2-a).